

blive rettet Angreb paa Ministeren, selv om man ikke farer frem med den yderste Strenghed i Retning af at inddrive Dagmulkterne. Det er ikke Firmaet Oscar Købler, Sagen drejer sig om, men Justitsministeren. Det var blot dette, jeg vilde omtale med Hensyn til Arbejdet paa „Braaskovgaard“. Det, det drejer sig om, er ikke Bræderne, det er ikke Materialet, det er ikke Rettidigheden, men det er den Maade, hvorpaa Justitsministeren belønner sine Venner, saa at disse selv finde, at den Gave, de have faaet, er mere end 10,500 Kr. værd. De ville ikke nøjes med det i ren Fortjeneste. Det er, hvad Egnens Haandværkere have Grund til at beklage sig over, og det er, hvad vi maa se at blive fri for i Fremtiden, naar der bliver Byggearbejde for Staten i Provinserne.

Zahle: Den højtærede Justitsminister begyndte med at omtale Biografteater-Bevillingerne, og jeg skal følge den højtærede Justitsminister deri. Den højtærede Justitsminister sagde, at han havde ikke bortgivet nogen Bevilling, det var heller ikke ham, sagde han, der havde givet den Bevilling til Biografteater, som var fratagen Ole Olsen, til Oscar Køblers Enke og til den unge Mand, som staar i nært Forhold til Bankdirektør Heide, den unge Hennings; han havde ikke givet den Bevilling, han havde blot anbefalet Politidirektøren at give den til dem. Nu vil naturligvis i og for sig en Anbefaling af Justitsministeren til Politidirektøren være det samme som en Ordre. Men mon her Forholdet ikke alligevel er det, at Justitsministeren husker fejl, og at han i Stedet for at sige til Politidirektøren: Jeg vil anbefale disse to Personer som dem, der bør være saa lykkelige at faa denne Bevilling med en Indtægt af 40,000 Kr. om Aaret, men naturligvis, det er kun en Anbefaling, Politidirektøren kan selvfølgelig gøre, som Politidirektøren vil, og hvis Politidirektøren skulde ønske at give den til nogen anden, saa Gud bevares, det blander jeg mig ikke i, jeg anbefaler blot — snarere har opgivet til Politidirektøren, hvem der skulde have Bevillingen i dette bestemte Tilfælde? Jeg har nogen Grund til at tro, at det forholder sig saadan. Det maa jeg ogsaa antage efter de Udtalelser, som fremkom fra Justitsministeren under Finanslovens Iste Behandling. Da sagde nemlig Justitsministeren — jeg refererer efter Hukommelsen —, at han havde i dette Til-

fælde bestemt, hvem der skulde have Bevillingen, fordi han vilde sikre sig, at det blev en Person, som personlig udøvede den, og ikke en Person, som dannede Aktieselskab derpaa. Dette har Justitsministeren ikke naaet, thi det er klart, at Enkefru Købler ikke personlig kan udøve Bevillingen. Det fremgik af denne Udtalelse, at det var Justitsministeren, der i dette Tilfælde bestemte, hvem der skulde have Ole Olsens i høj Grad lukrative Bevilling, og jeg maa derfor antage, at Justitsministeren har gjort sig skyldig i en Fortalelse, naar han i Dag sagde, at han kun havde anbefalet Politidirektøren at give Bevillingen til disse to Personer, og at det skulde være underligt, at han skulde være den eneste, der ikke kunde anbefale visse Personer til Politidirektøren, naar der var Tale om Bortgivelse af saadanne Bevillinger.

Den højtærede Justitsminister sagde om den Skrivelse, som er kommen til Finansudvalget, at den indeholdt ikke en udtømmende Opregning af de Tilfælde, i hvilke der var givet Strafudsættelse. Nej, det tænkte jeg mig heller ikke, den skulde være. Men naar det skulde være Svar paa Spørgsmaalet: Har nogen tidligere Justitsminister givet gentagne Strafudsættelser, eller har den nuværende Justitsminister givet gentagne Strafudsættelser i noget Tilfælde, forinden han gav gentagne Strafudsættelse til Johannes Hansen, har man dog Lov til at gaa ud fra, at hvis Justitsministeren blot kunde finde et eneste Tilfælde enten fra sine Forgængeres eller sin egen Administrationstid, var dette Tilfælde blevet fremdraget. Men den højtærede Justitsminister har ikke været i Stand til at paapege et eneste Tilfælde, i hvilket der gentagende er givet Strafudsættelse, før efter at Johannes Hansen anden Gang havde faaet sin Strafudsættelse. Det er det, jeg har paastaet, at den gentagne Strafudsættelse, som fandt Sted overfor Johannes Hansen, var Indledningen til en ny Praksis. Saa velvillig viste den højtærede Justitsminister sig overfor denne Mand, at han for hans Skyld, for denne Mands Skyld, indledede en helt ny Praksis.

Den højtærede Minister sagde til mig, at hvis han havde, saaledes som jeg nu udtalte Ønsket om, givet Johannes Hansen Benaadning mod 5 Aars ulastelig Vandel, vilde jeg i høj Grad have protesteret derimod. Jeg maa sige, at det er noget af det muntere, jeg kan tænke mig, at give